

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/1036**z dnia 8 czerwca 2016 r.****w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej****(Tekst jednolity)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽²⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione ⁽³⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy je ujednoczyć.
- (2) Porozumienie w sprawie stosowania art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (zwane dalej „porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”) określa szczegółowe zasady odnoszące się w szczególności do obliczania dumpingu, procedur wszczynania i prowadzenia dochodzeń, łącznie z ustalaniem i interpretowaniem faktów, stosowania środków tymczasowych, nakładania i pobierania ceł antydumpingowych, terminu obowiązywania i przeglądu środków antydumpingowych oraz podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących dochodzeń antydumpingowych.
- (3) W celu zapewnienia prawidłowego i przejrzystego stosowania zasad porozumienia antydumpingowego z 1994 r. należy przenieść jego język do prawodawstwa Unii w możliwie najszerszym zakresie.
- (4) W celu utrzymania równowagi między prawami i obowiązkami ustanowionymi w Układzie ogólnym w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), stosując postanowienia porozumienia antydumpingowego z 1994 r., istotne jest, aby Unia uwzględniła wykładnię tych postanowień przez głównych partnerów handlowych Unii.
- (5) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych zasad obliczania wartości normalnej. W szczególności, wartość ta powinna w każdym przypadku być oparta na reprezentatywnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym w kraju wywozu. Celowe jest podanie wskazówek co do tego, kiedy strony mogą zostać uznane za powiązane na potrzeby określenia dumpingu. Należy określić okoliczności, w których krajową sprzedaż można uznać za sprzedaż dokonaną ze stratą, a w konsekwencji – nieistotną, oraz w jakich okolicznościach dopuszczalne jest odniesienie się do pozostałej części sprzedaży, konstruowanej wartości normalnej lub sprzedaży do państwa trzeciego. Wskazane jest także zapewnienie właściwej alokacji kosztów, nawet w sytuacjach rozpoczynania działalności. Wskazane jest określenie wytycznych w odniesieniu do definicji rozpoczynania działalności, jak również zakresu i metod alokacji. Przy konstruowaniu wartości normalnej konieczne jest także określenie metodologii stosowanej przy ustalaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz marży zysku, które powinny być zawarte w tej wartości.
- (6) Przy ustalaniu wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej stosowne jest określenie zasad wyboru odpowiedniego państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, które ma zostać wykorzystane w tym celu, a w przypadku braku możliwości wyznaczenia właściwego państwa trzeciego zapewnienie, że wartość normalna może zostać ustalona w oparciu o inne, uzasadnione podstawy.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 30 maja 2016 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽³⁾ Zob. załącznik I.

- (7) Niezbędne jest zdefiniowanie ceny eksportowej i wyszczególnienie dostosowań, których należy dokonać w przypadkach potrzeby konstruowania takiej ceny w oparciu o pierwszą cenę na wolnym rynku.
- (8) W celu zapewnienia porównywalności ceny eksportowej z wartością normalną pożądane jest wyszczególnienie czynników mogących wpływać na ceny i ich porównywalność, a także ustanowienie szczególnych zasad dotyczących terminów i sposobów dokonywania dostosowań, przy założeniu konieczności unikania ich powtórzeń. Niezbędne jest także zapewnienie możliwości porównania z zastosowaniem cen średnich, choć poszczególne ceny eksportowe mogą być porównywane ze średnią wartością normalną w sytuacji, gdy ceny te różnią się w zależności od konsumenta, regionu lub okresu.
- (9) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych co do czynników istotnych przy ustalaniu, czy przywóz produktów po cenach dumpingowych spowodował istotną szkodę lub czy grozi jej spowodowaniem. Wykazując, że wielkość i poziom cen w danym przywozie spowodowały szkodę w przemyśle Unii, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych istniejących w Unii.
- (10) Wskazane jest zdefiniowanie terminu „przemysł Unii” i zapewnienie, że strony powiązane z eksporterami mogą zostać wyłączone z jego zakresu, oraz zdefiniowanie terminu „powiązane”. Niezbędne jest także określenie działań antydumpingowych, podejmowanych w imieniu producentów określonego regionu Unii, oraz ustanowienie wytycznych odnośnie do wyznaczenia tego regionu.
- (11) Należy określić podmioty mogące składać wnioski o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego, w tym zakres, w jakim taki wniosek powinien być poparty przez przemysł Unii, informacje na temat dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego, jakie wniosek powinien zawierać. Należy także określić procedury odrzucania takich wniosków i wszczynania postępowania.
- (12) Konieczne jest określenie sposobu zawiadamiania zainteresowanych stron o informacjach wymaganych przez władze. Zainteresowane strony powinny mieć możliwość udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwość obrony własnych interesów. Należy jasno określić zasady i procedury postępowania, w szczególności umożliwić zainteresowanym stronom dokonanie zgłoszenia do postępowania, zaprezentowanie własnych opinii i przekazanie informacji w określonych terminach, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Właściwe jest określenie warunków, na jakich zainteresowana strona będzie miała dostęp do informacji udostępnionych przez inne strony i możliwość ich skomentowania. Państwa członkowskie i Komisja powinny współpracować w zakresie zbierania informacji.
- (13) Należy ustanowić warunki nakładania ceł tymczasowych, w tym warunek, zgodnie z którym cła tymczasowe mogą być nakładane nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania i nie później niż dziewięć miesięcy po wszczęciu postępowania. Z przyczyn administracyjnych konieczne jest zapewnienie, by takie cła mogły być we wszystkich przypadkach nakładane przez Komisję bezpośrednio na okres dziewięciu miesięcy albo w dwóch etapach, na sześć i trzy miesiące.
- (14) Należy ustanowić procedury zatwierdzania zobowiązań eliminujących dumping i szkodę zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych ceł. Należy określić konsekwencje naruszenia lub wycofania tych zobowiązań oraz zapewnić możliwość wprowadzenia ceł tymczasowych w przypadkach podejrzanego naruszenia lub gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie. Przy zatwierdzaniu zobowiązań należy także ustalić, czy wdrożenie proponowanych zobowiązań nie doprowadzi do zachowań zagrażających konkurencji na rynku.
- (15) Niezbędne jest zapewnienie, że postępowanie zostanie zakończone w zwykłym trybie, bez względu na to, czy bez podjęcia, czy z podjęciem ostatecznych środków, w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 15 miesięcy od czasu wszczęcia dochodzenia.
- (16) Dochodzenia lub postępowanie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu *de minimis* lub szkoda jest nieznaczna, przy czym właściwe jest określenie takich sytuacji. W przypadku gdy mają zostać nałożone środki, niezbędne jest zakończenie dochodzenia i zapewnienie, że środki będą mniejsze od marginesu dumpingu, o ile ta mniejsza kwota wyeliminuje szkodę; ponadto niezbędne jest określenie metody obliczenia wysokości środków w przypadkach kontroli wrywkowej.

- (17) W miarę potrzeby należy zapewnić pobór ceł tymczasowych z mocą wsteczną oraz określić okoliczności poboru takich ceł z mocą wsteczną w celu uniknięcia osłabienia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy także zapewnić możliwość poboru ceł z mocą wsteczną w przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązań.
- (18) Niezbędne jest zapewnienie, że środki wygasną po upływie pięciu lat, chyba że przegląd wykaże, że powinny zostać utrzymane. Niezbędne jest także zapewnienie, w przypadkach udowodnionej zmiany warunków, możliwości przeprowadzenia przeglądów okresowych lub dochodzenia w celu ustalenia, czy właściwy jest zwrot ceł antydumpingowych. Właściwe jest również zapewnienie, że w przypadku ponownego ustalenia wysokości dumpingu wymagającego powtórnego skonstruowania cen eksportowych cła nie będą traktowane jak koszt poniesiony między przywozem i odsprzedażą, jeżeli cła te są odzwierciedlone w cenach produktów objętych środkami w Unii.
- (19) Niezbędne jest zapewnienie w szczególności ponownego oszacowania cen eksportowych i marginesów dumpingu w przypadkach, gdy eksporter zaabsorbował cło przez porozumienie kompensacyjne i gdy środki nie są odzwierciedlone w cenach produktów podlegających środkom w Unii.
- (20) Porozumienie antydumpingowe z 1994 r. nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków antydumpingowych, chociaż oddzielna decyzja ministerialna GATT uznała takie obejście za problem i przekazała go Komitetowi Antydumpingowemu GATT w celu wypracowania rozwiązania. Z uwagi na fiasko wielostronnych negocjacji w tej sprawie i w oczekiwaniu na wynik przekazania sprawy do Komitetu Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu (WTO) prawo Unii powinno zawierać przepisy dotyczące praktyk polegających na montażu produktów w Unii lub kraju trzecim w celu obejścia środków antydumpingowych.
- (21) Pożądane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią obejście przyjętych środków. Obejście środków może mieć miejsce zarówno wewnątrz Unii, jak i poza jej terytorium. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych ceł, które mogą już być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła są stosowane w celu odniesienia się do obejścia środków mającego miejsce poza Unią.
- (22) Wskazane jest zawieszenie środków antydumpingowych w przypadkach tymczasowej zmiany warunków rynkowych, w których trwałe stosowanie takich środków byłoby okresowo niewłaściwe.
- (23) Niezbędne jest zapewnienie, że przywóz będący przedmiotem postępowania może być zarejestrowany, tak aby można było zastosować w stosunku do niego później odpowiednie środki.
- (24) W celu zapewnienia właściwej realizacji wprowadzonych środków niezbędne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i zgłaszały Komisji handel produktami przywozowymi objętymi postępowaniem i środkami oraz sumy ceł pobieranych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (25) Wskazane jest przeprowadzanie wizyt weryfikacyjnych dla sprawdzenia przedstawionych informacji dotyczących dumpingu i szkody, jednakże zależy to od poprawnego wypełnienia otrzymanego kwestionariusza.
- (26) W przypadkach występowania dużej liczby stron i transakcji istotne jest zapewnienie możliwości kontroli wyrywkowej w celu terminowego zakończenia postępowania.
- (27) W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała.
- (28) Należy zapewnić poufność informacji stanowiących tajemnicę handlową.
- (29) Istotne jest zapewnienie odpowiedniej metody ujawniania istotnych faktów i ustaleń stronom do tego uprawnionym oraz zapewnienie takiego ujawnienia, z odpowiednim uwzględnieniem procesów decyzyjnych w Unii, w terminach umożliwiających stronom obronę ich interesów.

- (30) Wskazane jest zapewnienie odpowiedniego systemu administracyjnego, który umożliwi wyrażanie opinii na temat tego, czy środki są w interesie Unii, w tym także w interesie konsumentów, oraz określenie terminów przedstawiania tych opinii oraz praw stron uczestniczących w postępowaniu w odniesieniu do ujawnianych informacji.
- (31) Wykonanie niniejszego rozporządzenia wymaga jednolitych warunków przyjmowania ceł tymczasowych i ostatecznych oraz zamykania dochodzeń bez wprowadzania środków. Środki te powinny być przyjmowane przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (32) W przypadku przyjmowania środków tymczasowych należy stosować procedurę doradczą ze względu na skutki takich środków i ich logiczną kolejność względem przyjmowania środków ostatecznych. Ze względu na skutek tych środków w porównaniu ze środkami ostatecznymi procedurę tę należy również stosować do akceptowania zobowiązań, do wszczynania i braku wszczęcia przeglądów wygaśnięcia środków, do zawieszania środków, do przedłużania terminu zawieszenia środków oraz do ponownego wprowadzania środków. Jeżeli opóźnienie we wprowadzaniu środków spowodowałoby trudną do naprawienia szkodę, należy zezwolić Komisji na przyjęcie tymczasowych środków mających natychmiastowe zastosowanie,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zasady ogólne

1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu w Unii powoduje szkodę.
2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Unii jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.
3. Kraj wywozu jest zwykle krajem pochodzenia. Jednakże za kraj wywozu można uznać także kraj pośredni, z wyjątkiem sytuacji gdy, na przykład, produkty są przez niego jedynie przewożone lub nie są produkowane w tym kraju, lub nie ma w nim cen porównywalnych do ceny produktu objętego postępowaniem.
4. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkt podobny” oznacza produkt, który jest identyczny, czyli taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem.

Artykuł 2

Stwierdzenie istnienia dumpingu

A. WARTOŚĆ NORMALNA

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykle ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

W celu ustalenia, czy dwie strony są powiązane, można wziąć pod uwagę definicję stron powiązanych określoną w art. 127 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/2447 ⁽¹⁾.

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5 % lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Unii. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.

3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

4. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego, po cenach niższych od jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji powiększonych o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, mogą nie być traktowane jako dokonane w zwykłym obrocie handlowym z uwagi na cenę i mogą zostać pominięte przy ustalaniu wartości normalnej wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie.

Jeżeli ceny poniżej kosztów w momencie sprzedaży przewyższają średnie ważone koszty przypadające na okres objęty postępowaniem, ceny te uważa się za umożliwiające zwrot kosztów w uzasadnionym terminie.

Za dłuższy okres uznaje się zwykle okres jednego roku, a w żadnym przypadku nie jest to mniej niż sześć miesięcy, zaś sprzedaż poniżej kosztów jednostkowych w tym okresie uznaje się za dokonaną w znacznych ilościach, jeżeli zostanie stwierdzone, że średnia ważona cena sprzedaży jest niższa od średniej ważonej kosztów jednostkowych lub że wielkość sprzedaży poniżej kosztów jest nie mniejsza niż 20 % sprzedaży wykorzystywanej do ustalania wartości normalnej.

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę, wobec której toczy się dochodzenie, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/2447 z dnia 24 listopada 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania niektórych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. L 343 z 29.12.2015, s. 558).

W przypadku gdy na koszty występujące w części okresu zwrotu kosztów wpływa wykorzystanie nowych środków produkcyjnych wymagających znacznych nakładów inwestycyjnych i niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, które wynikają z operacji rozruchu mających miejsce w okresie objętym dochodzeniem lub w jego części, średnie koszty fazy rozruchu są kosztami mającymi zastosowanie, zgodnie z powyższymi zasadami alokacji, pod koniec takiej fazy i są one zawarte, w takiej wysokości i w tym okresie, w średnich kosztach ważonych określonych w ust. 4 akapit drugi. Okres fazy rozruchu ustala się w odniesieniu do warunków działania danego producenta lub eksportera, ale nie może on przekroczyć odpowiedniej początkowej części okresu na zwrot kosztów. Na potrzeby tego dostosowania kosztów występujących w okresie objętym dochodzeniem, informacje dotyczące fazy rozruchu wykraczającej poza ten okres bierze się pod uwagę wyłącznie w przypadku ich przekazania przed wizytami weryfikacyjnymi i przed upływem trzech miesięcy od daty wszczęcia postępowania.

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:

- a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
- c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.

7. a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej⁽¹⁾ normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie z Unią, a w przypadku gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej w Unii za produkt podobny, w razie konieczności odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego dochodzenia.

Wkrótce po wszczęciu dochodzenia jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając stronom 10 dni na przesłanie swych uwag.

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Chińskiej Republiki Ludowej, Wietnamu i Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu wszczęcia dochodzenia, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).
- c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:

- decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,

⁽¹⁾ Takich jak Albania, Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Kirgistan, Korea Północna, Mołdawia, Mongolia, Tadżykistan, Turkmenistan, Uzbekistan.

- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,
- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw, oraz
- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia kryteria, o których mowa w niniejszej literze, dokonuje się co do zasady w terminie siedmiu miesięcy, lecz w żadnym wypadku nie później niż w terminie ośmiu miesięcy, od wszczęcia dochodzenia, po umożliwieniu przedsiębiorstwom unijnym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego dochodzenia. O swojej analizie wniosków otrzymanych na podstawie lit. b) Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w ciągu 28 tygodni od daty wszczęcia dochodzenia.

- d) W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres swojego dochodzenia zgodnie z art. 17, ustalenie na podstawie lit. b) i c) niniejszego ustępu dotyczy jedynie stron objętych dochodzeniem i wszystkich producentów korzystających z indywidualnego traktowania na podstawie art. 17 ust. 3.

B. CENA EKSPORTOWA

8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Unii.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedają, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Unii.

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot w Unii lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antidumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.

C. PORÓWNANIE

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych okresach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

a) Właściwości fizyczne

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w cechach fizycznych produktów. Wysokość dostosowań wynika z obiektywnej oceny wartości rynkowej tej różnicy.

b) Przywozowe należności celne i podatki pośrednie

Dokonuje się dostosowania wartości normalnej o kwotę odpowiadającą wszystkim opłatom przywozowym lub podatkom pośrednim od produktu podobnego oraz jego fizycznych składników, w przypadku gdy jest on przeznaczony do konsumpcji w kraju wywozu, opłaty te zaś nie zostały pobrane ani zwrócone w odniesieniu do produktu wywiezionego do Unii.

c) Bonifikaty, rabaty, ilości

Dokonuje się dostosowania z tytułu różnic bonifikat i rabatów, w tym udzielonych z uwagi na ilość sprzedanego towaru, o ile są one właściwie naliczone i bezpośrednio związane ze sprzedażą badaną w postępowaniu. Dostosowanie może także zostać dokonane z tytułu odroczonej bonifikaty lub rabatów, jeżeli roszczenie jest poparte trwałą praktyką w poprzednich okresach, w tym zgodnością z warunkami wymaganymi do udzielania bonifikaty lub rabatu.

d) Poziom handlu

(i) Dokonuje się dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu, w tym różnic spowodowanych sprzedażą OEM (Original Equipment Manufacturer), jeżeli w sieci dystrybucji na obydwu rynkach zostanie wykazane, że cena eksportowa, w tym konstruowana cena eksportowa, występuje na innym poziomie handlowym niż wartość normalna, różnica zaś wpływa na porównywalność ceny, co odzwierciedlają stałe i znaczące różnice funkcji i cen sprzedawcy na różnych poziomach handlu na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Kwota dostosowania opiera się na wartości rynkowej różnic;

(ii) niemniej jednak, w okolicznościach nieprzewidzianych w ppkt (i), w przypadku gdy niemożliwe jest ilościowe określenie różnicy w poziomie handlu, wskutek braku odnośnych poziomów na rynkach krajowych krajów wywozu lub gdy jasno wykazano, iż niektóre funkcje są wyraźnie powiązane z poziomami handlu, które nie są wykorzystywane do porównania, można dokonać specjalnego dostosowania.

e) Transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w poniesionych kosztach bezpośrednio związanych z dostarczeniem produktu objętego postępowaniem z obiektu eksportera do niezależnego nabywcy, w przypadku gdy koszty te są uwzględnione w pobieranych cenach. Koszty te obejmują transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe.

f) Opakowanie

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w odpowiednich kosztach, bezpośrednio związanych z opakowaniem produktu objętego postępowaniem.

g) Kredyt

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice kosztów wszelkich kredytów udzielonych na dokonanie danej sprzedaży, pod warunkiem że czynnik ten jest uwzględniony przy ustalaniu pobieranych cen.

h) Koszty ponoszone po sprzedaży

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice bezpośrednich kosztów udzielania poręczenia, gwarancji, pomocy technicznej serwisu i obsługi, zgodnie z przepisami prawa lub postanowieniami umowy sprzedaży.

i) Prowizje

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży.

Pojęcie „marże” należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

j) Przeliczanie waluty

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych, kiedy to stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

k) Inne czynniki

Dostosowania można również dokonać z tytułu różnic czynników, nieprzewidzianych w lit. a)–j), jeżeli zostanie wykazane, że wpływają one na porównywalność cen, stosownie do wymagań niniejszego ustępu, w szczególności jeżeli klienci płacą różne ceny na rynku krajowym wskutek różnic tych czynników.

D. MARGINES DUMPINGU

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Unii lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Unii w rozbiciu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Unii, o ile istnieje znaczna różnica w strukturze cen eksportowych pomiędzy poszczególnymi nabywcami, regionami lub okresami, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrzykowej, zgodnie z art. 17.

12. Margines dumpingu stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. W przypadku wystąpienia różnych marginesów dumpingu może zostać ustalony średni ważony margines dumpingu.

Artykuł 3

Ustalenie szkody

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin „szkoda” oznacza, o ile nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu Unii, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu Unii lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.

2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Unii; oraz
- b) wpływu tego przywozu na przemysł Unii.

3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji w Unii. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów unijnych uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen unijnych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem dochodzenia antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny, jedynie pod warunkiem że:

- a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz
- b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywozonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywozonymi a unijnym produktem podobnym.

5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł Unii obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości; rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu; faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji i wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny unijne; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł Unii, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.

7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu Unii, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywózowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in.: wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych; zmniejszenie popytu; zmiana struktury konsumpcji; restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami unijnymi; postęp technologiczny; wyniki wywozu i wydajność przemysłu Unii.

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu Unii, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.

9. Zagrożenie istotną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, powinno się uwzględnić takie czynniki, jak:

- a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Unii, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- b) fakt, czy ma miejsce swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych po stronie eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Unii, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;
- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz;
- d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki muszą prowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

Artykuł 4

Definicja przemysłu Unii

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie „przemysł Unii” oznacza wszystkich unijnych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Unii w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:

- a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie „przemysł Unii” można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach obszar Unii dla danej produkcji można podzielić na dwa lub większą liczbę konkurencyjnych rynków, zaś producentów na każdym z tych rynków można traktować jak oddzielny przemysł, jeżeli:
  - (i) producenci na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą swoją produkcję danego produktu na tym rynku; oraz

- (ii) popyt na tym rynku nie jest w znacznym stopniu zaspokajany przez producentów danego produktu z innych obszarów Unii.

W takich okolicznościach szkoda może zostać stwierdzona nawet wówczas, gdy nie została wyrządzona znaczącej części przemysłu Unii, o ile występuje koncentracja przywozu towarów po cenach dumpingowych na taki odizolowany rynek oraz przywóz ten wyrządza szkodę wszystkim lub prawie wszystkim producentom na tym rynku.

2. Dla celów ust. 1 producenta uznaje się za powiązanego z eksporterami lub importerami wyłącznie w przypadku, gdy:

- a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego;
- b) obaj są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez osobę trzecią; lub
- c) obaj bezpośrednio lub pośrednio kontrolują osobę trzecią, pod warunkiem że istnieją podstawy do uznania lub podejrzeń, iż na skutek powiązań dany producent postępuje odmiennie od producentów niepowiązanych.

Do celów niniejszego ustępu osobę uznaje się za kontrolującą inną osobę, w przypadku gdy ma ona prawne lub faktyczne możliwości kierowania lub ograniczania działania drugiej osoby.

3. W przypadku uznania przemysłu Unii za odnoszący się do produkcji w określonym regionie eksporterzy mają możliwość składania zobowiązania cenowego na podstawie art. 8 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach przy ocenie interesu Unii w zakresie środków uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli właściwe zobowiązania nie zostaną przyjęte bezzwłocznie lub występują okoliczności określone w art. 8 ust. 9 i 10, można nałożyć cło tymczasowe lub ostateczne w stosunku do Unii jako całości. W takich przypadkach w miarę możliwości cła mogą być ograniczone do określonych producentów lub eksporterów.

4. Przepisy art. 3 ust. 8 stosuje się do niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, dochodzenie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu Unii.

Wniosek można kierować do Komisji lub do państwa członkowskiego, które przekazuje go Komisji. Komisja przesyła państwom członkowskim odpisy każdego otrzymanego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony pierwszego dnia roboczego po dostarczeniu go Komisji przesyłką poleconą lub za potwierdzeniem odbioru przez Komisję.

Jeżeli, mimo braku wniosku, państwo członkowskie posiada wystarczające dowody występowania dumpingu i wynikającej z niego szkody dla przemysłu Unii, dowody te państwo członkowskie niezwłocznie przedstawia Komisji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między zarzucanym przywozem towarów po cenach dumpingowych a zarzucaną szkodą. Wniosek zawiera następujące dostępne składającemu informacje:

- a) dane dotyczące składającego wniosek oraz dane na temat wielkości i wartości produkcji unijnej produktów podobnych wnioskodawcy. Jeżeli składany jest pisemny wniosek w imieniu przemysłu Unii, należy określić przemysł, w imieniu którego składany jest wniosek, poprzez przedstawienie wykazu znanych producentów produktu podobnego w Unii (lub stowarzyszeń producentów produktu podobnego w Unii) oraz, w miarę możliwości, dane na temat wielkości i wartości produkcji produktu podobnego w Unii, wytwarzanej przez tych producentów;

- b) pełny opis produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, ze wskazaniem kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu, dane dotyczące każdego eksportera lub zagranicznego producenta znanego składającemu wniosek, oraz listę znanych mu osób importujących dany produkt;
- c) ceny, po których sprzedawany jest dany produkt z przeznaczeniem dla konsumenta na rynku wewnętrznym kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu (lub gdy jest to właściwe, ceny, po których produkt jest sprzedawany z kraju/krajów pochodzenia lub wywozu do państwa trzeciego/państw trzecich albo informacje na temat konstruowanej wartości produktu) oraz ceny eksportowe lub, w miarę potrzeby, ceny, po których produkt po raz pierwszy odsprzedawany jest niezależnemu nabywcy w Unii;
- d) zmiany w wielkości przywozu produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, jego wpływ na ceny produktu podobnego na rynku Unii i wpływ na przemysł Unii, zgodnie z istotnymi czynnikami i wskaźnikami oddziałującymi na stan tego przemysłu wymienionymi w art. 3 ust. 3 i 5.
3. Komisja w możliwym zakresie bada dokładność i adekwatność materiału dowodowego przedstawionego we wniosku, w celu ustalenia, czy informacje te są wystarczające do wszczęcia postępowania.
4. Dochodzenie wszczyna się na podstawie ust. 1 wyłącznie wtedy, gdy zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego w Unii, że wniosek został złożony przez przemysł Unii lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł Unii lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci unijni, których całkowita produkcja stanowi ponad 50 % łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu Unii, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów unijnych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25 % całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł Unii.
5. Jeżeli nie została podjęta decyzja o wszczęciu dochodzenia, władze nie podają do publicznej wiadomości wniosku o wszczęcie dochodzenia. Jednakże po otrzymaniu właściwie umotywowanego wniosku i przed działaniami zmierzającymi do wszczęcia dochodzenia zawiadamia się rząd kraju wywozu, którego dotyczyć ma dochodzenie.
6. Jeżeli, w szczególnych okolicznościach, Komisja podejmie decyzję o wszczęciu dochodzenia bez złożenia przez przemysł Unii lub w jego imieniu pisemnego wniosku o wszczęcie dochodzenia, postępowanie to wszczyna się w oparciu o dowody istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego, ustalone zgodnie z ust. 2, uzasadniające jego wszczęcie. Gdy Komisja ustali konieczność wszczęcia takiego dochodzenia, informuje o tym państwa członkowskie.
7. Decyzję o wszczęciu dochodzenia podejmuje się, rozpatrując równocześnie dowody istnienia zarówno dumpingu, jak i szkody. Wniosek oddala się w przypadku, gdy dowody na istnienie dumpingu lub szkody mające uzasadnić wszczęcie postępowania w danej sprawie nie są wystarczające. Nie wszczyna się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1 % rynku, chyba że kraje te łącznie zapewniają 3 % lub więcej konsumpcji Unii.
8. Wniosek można wycofać przed wszczęciem postępowania; w takim przypadku uznaje się, że nie został on złożony.
9. W przypadku gdy materiał dowodowy w sposób oczywisty jest wystarczający do wszczęcia postępowania, Komisja wszczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niewystarczającego materiału dowodowego wnioskodawca zostaje o tym fakcie poinformowany w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku do Komisji. O swojej analizie wniosku Komisja informuje państwa członkowskie w zwykłych okolicznościach w ciągu 21 dni od daty złożenia wniosku Komisji.
10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu postępowania ogłasza się wszczęcie dochodzenia; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie.

Zawiadomienie określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione w toku dochodzenia. Zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.

11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć, oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu.

12. Postępowanie antydumpingowe nie może utrudniać procedur odprawy celnej.

Artykuł 6

Dochodzenie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi rozpoczyna dochodzenie na szczeblu Unii. Zakres tego dochodzenia obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie.

Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty dochodzeniem, który w przypadku dumpingu co do zasady obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania.

Informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem zwykle nie są brane pod uwagę.

2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie są zobowiązane podjąć wszelkie kroki niezbędne do spełnienia tego żądania.

Państwa członkowskie przesyłają Komisji wymagane informacje wraz z wynikami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań.

W przypadku gdy informacje te stanowią przedmiot ogólnego zainteresowania lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o ich przekazanie, Komisja przekazuje je innym państwom członkowskim, pod warunkiem że informacje te nie są poufne; w takim przypadku przekazuje się ich jawne streszczenie.

4. Komisja może wystąpić z żądaniem dokonania przez państwa członkowskie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców i producentów unijnych oraz przeprowadzenia postępowań w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażą na to zgodę, a rząd danego kraju został oficjalnie powiadomiony i nie zgłasza sprzeciwu.

Państwa członkowskie podejmują wszelkie kroki konieczne do spełnienia tych żądań Komisji.

Na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego urzędnicy Komisji mogą towarzyszyć urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które się zgłosiły zgodnie z art. 5 ust. 10, zostaną wysłuchane, o ile wystąpią z wnioskiem o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując, dlaczego są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.

6. Na odpowiedni wniosek umożliwia się importerom, eksporterom, przedstawicielom rządu kraju wywozu i wnioskodawcom, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, spotkanie ze stronami o przeciwnych interesach, w celu przedstawienia odmiennych opinii i kontrargumentów.

Zapewniając takie możliwości, należy uwzględnić potrzebę zachowania poufności i wygody stron.

Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestnictwa w spotkaniu i niestawiennictwo nie wpływa negatywnie na jej pozycję w danej sprawie.

Informacje ustne przekazane na podstawie niniejszego ustępu uwzględnia się, jeżeli zostaną one następnie potwierdzone na piśmie.

7. Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Unii lub państw członkowskich.

Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.

8. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.

9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań.

Artykuł 7

Środki tymczasowe

1. Cło tymczasowe może zostać nałożone, jeżeli:

- a) postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5;
- b) zostało wydane odpowiednie zawiadomienie oraz stworzono zainteresowanym stronom odpowiednią możliwość przedstawienia informacji i uwag zgodnie z art. 5 ust. 10;
- c) wstępnie stwierdzono istnienie dumpingu i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu Unii;
- d) interes Unii wymaga interwencji w celu zapobieżenia tej szkodzie.

Cła tymczasowe nakłada się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, ale nie później niż dziewięć miesięcy od jego wszczęcia.

2. Wysokość tymczasowego cła antydumpingowego nie może przekroczyć wstępnie ustalonego marginesu dumpingu, lecz powinna ona być niższa od tego marginesu, jeżeli takie niższe cło byłoby wystarczające do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł Unii.

3. Cła tymczasowe są zabezpieczone w formie gwarancji, a dopuszczenie danych produktów do wolnego obrotu w Unii jest uzależnione od zapewnienia takiej gwarancji.

4. Komisja przyjmuje środki tymczasowe zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 4.

5. W przypadku gdy państwo członkowskie wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji i warunki określone w ust. 1 zostaną spełnione, najpóźniej w ciągu pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku Komisja podejmuje decyzję, czy tymczasowe cło antydumpingowe powinno zostać nałożone.

6. Cło tymczasowe może zostać nałożone na okres sześciu miesięcy, a następnie przedłużone o kolejne trzy miesiące lub od razu nałożone na dziewięć miesięcy. Jednakże może ono zostać przedłużone lub nałożone na dziewięć miesięcy jedynie w przypadku, gdy eksporterzy reprezentujący znaczny udział procentowy danego obrotu wystąpią z takim wnioskiem lub nie zgłoszą sprzeciwu po otrzymaniu zawiadomienia od Komisji.

Artykuł 8

Zobowiązania cenowe

1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może, zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte.

W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, odpowiednio, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 ust. 1 lub ostateczne cła nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami.

Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu Unii.

2. Złożenie zobowiązania może być zasugerowane przez Komisję, ale eksporterzy nie mają obowiązku jego podejmowania. Fakt, że eksporter nie złożył zobowiązania lub nie skorzystał z zaproszenia do jego złożenia, w żaden sposób nie wpływa na ocenę danej sprawy.

Jednakże może zostać stwierdzone, że zagrożenie szkodą jest bardziej prawdopodobne, jeżeli przywóz produktów po cenach dumpingowych będzie kontynuowany. Zobowiązania nie są od eksporterów wymagane ani akceptowane, jeżeli dumping i spowodowana nim szkoda nie zostały wstępnie ustalone.

Z wyjątkiem szczególnych okoliczności, zobowiązania składa się nie później niż do końca okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5.

3. Składane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie byłoby nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej. Zainteresowany eksporter może zostać poinformowany o powodach odrzucenia oferowanego przez niego zobowiązania i może być przyznane mu prawo do wyrażenia opinii w tej sprawie. Powody odrzucenia wyszczególnia się w ostatecznej decyzji.

4. Strony składające zobowiązanie przedstawiają także jego jawną wersję, tak aby strony postępowania mogły mieć do niego dostęp.

5. Jeżeli zobowiązania przyjęto, postępowanie zostaje zakończone. Komisja kończy postępowanie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

6. Jeżeli zobowiązania zostaną przyjęte, dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody zwykle zostaje dokończony. W takim przypadku, jeżeli stwierdzono brak dumpingu lub szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, w których stwierdzenie takie jest w dużej mierze wynikiem istnienia zobowiązania. W takich wypadkach można wymagać kontynuacji zobowiązania przez uzasadniony okres.

W przypadku gdy dumping lub szkoda zostaną potwierdzone, zobowiązanie trwa nadal, zgodnie z jego warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.

7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało przyjęte, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od określonych eksporterów podczas postępowania, dla celów art. 11, uznaje się je za wchodzące w życie od daty zakończenia dochodzenia dla danego kraju wywozu.

9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje wycofane odpowiednio w drodze decyzji Komisji albo rozporządzenia Komisji, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem przypadku, gdy eksporter ten wycofał zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się. Gdy Komisja postanawia wycofać zobowiązanie, informuje państwa członkowskie.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowody *prima facie* naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku.

Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Cło tymczasowe może zostać nałożone, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia zobowiązania lub w przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 9

Zakończenie bez wprowadzenia środków, nałożenie ceł ostatecznych

1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Unii.

2. Jeżeli środki ochronne nie są konieczne, dochodzenie lub postępowanie zostaje zakończone. Komisja kończy dochodzenie zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3.

3. W przypadku postępowania wszczętego na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę uważa się co do zasady za nieznaczną, jeżeli dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Postępowanie takie zostaje natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines dumpingu wynosi mniej niż 2 % wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej, z zastrzeżeniem, iż w przypadku, gdy margines wynosi poniżej 2 %, w odniesieniu do indywidualnych eksporterów zostaje zakończone wyłącznie dochodzenie, przy czym są oni nadal są objęci postępowaniem i mogą zostać ponownie poddani dochodzeniu w ramach kolejnego przeglądu, przeprowadzonego dla danego kraju na podstawie art. 11.

4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Unii wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Komisja nakłada ostateczne cło antydumpingowe zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego Komisja wszczyna tę procedurę nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Kwota cła antydumpingowego nie może przekraczać stwierdzonego marginesu dumpingu, lecz powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu Unii.

5. Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte.

W rozporządzeniu wprowadzającym środki antydumpingowe określa się cło dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne, dla danego państwa dokonującego dostaw. Dostawcy, którzy są prawnie odrębni od innych dostawców lub którzy są prawnie odrębni od państwa, mogą jednak być uznawani na potrzeby określenia cła za pojedynczy podmiot. Do celów stosowania niniejszego akapitu mogą być uwzględniane takie czynniki, jak istnienie powiązań strukturalnych lub korporacyjnych między dostawcami a państwem lub między dostawcami, kontrola lub znaczący wpływ ze strony państwa w odniesieniu do ustalania cen i produkcji, lub struktura gospodarcza państwa dokonującego dostaw.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres postępowania zgodnie z art. 17, cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym postępowaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego w odniesieniu do stron ujętych w próbie, bez względu na to, czy normalna wartość dla tych stron została określona na podstawie art. 2 ust. 1–6 lub art. 2 ust. 7 lit. a).

Dla celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i *de minimis* oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18.

Indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17.

Artykuł 10

Moc wsteczna

1. Środki tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie środka przyjętego na mocy odpowiednio art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 4, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe i ostatecznie ustalono istnienie dumpingu oraz szkody, Komisja decyduje, bez względu na fakt, czy zostanie nałożone ostateczne cło antydumpingowe, jaka część cła tymczasowego powinna być ostatecznie pobrana.

Dla tego celu określenie „szkoda” nie obejmuje istotnego opóźnienia w powstawaniu przemysłu Unii ani zagrożenia istotną szkodą, chyba że zostanie stwierdzone, że w przypadku braku środków tymczasowych istotna szkoda byłaby powstała. W pozostałych przypadkach, obejmujących takie zagrożenie lub opóźnienie, wszelkie kwoty tymczasowe zostaną zwolnione, a cła ostateczne mogą zostać nałożone wyłącznie od daty ostatecznego ustalenia istnienia zagrożenia lub istotnego opóźnienia.

3. Jeżeli ostateczne cło antydumpingowe jest wyższe od cła tymczasowego, różnicy nie pobiera się. Jeżeli ostateczne cło jest niższe od cła tymczasowego, wysokość cła ustala się ponownie. Jeżeli ostateczne ustalenia są negatywne, cło tymczasowe nie jest potwierdzane.

4. Ostateczne cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkty, które zostały wprowadzone do konsumpcji nie wcześniej niż 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych, ale nie przed wszczęciem postępowania, pod warunkiem że:

a) przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5;

b) Komisja umożliwiła zainteresowanym importerom przedstawienie swych uwag;

- c) dany produkt w przeszłości stanowił przedmiot dumpingu w dłuższym okresie lub importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej; oraz
- d) poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem przywóz nadal znacznie rośnie, co przy uwzględnieniu momentu, w którym ma on miejsce, jego wielkości i innych okoliczności może znacznie osłabić skutki ostatecznego cła antydumpingowego, które ma zostać wprowadzone.

5. W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanej przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania.

Artykuł 11

Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty ceł

1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.

2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów unijnych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu.

Przeгляд wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać, np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w całości lub części wynika z istnienia środków, lub dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu.

Podczas postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego ustępu eksporterom, importerom oraz przedstawicielom kraju wywozu i producentom unijnym zapewnia się możliwość odparcia zarzutów oraz rozszerzenia i skomentowania kwestii wyszczególnionych we wniosku o wszczęcie tego przeglądu, zaś wnioski formułuje się z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów na to, czy wyeliminowanie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

Zawiadomienie w sprawie zbliżającego się wygaśnięcia środków publikuje się w odpowiednim terminie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w ostatnim roku stosowania środków określonych w niniejszym ustępie. Po zamieszczeniu tej publikacji producenci unijni mają prawo wystąpić z wnioskiem o wszczęcie przeglądu zgodnie z akapitem drugim, nie później niż trzy miesiące przed końcem pięcioletniego okresu. Zawiadomienie o faktycznym wygaśnięciu środków na mocy niniejszego akapitu również jest publikowane.

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo pod warunkiem że upłynął co najmniej rok od wprowadzenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów unijnych, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego.

Przeгляд okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę.

Prowadząc postępowanie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone skutki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należyte udokumentowane dowody.

4. Przegląd przeprowadza się także w celu ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu dla nowych eksporterów z kraju objętego środkami, którzy nie eksportowali produktu w okresie objętym dochodzeniem, rozpatrywanym na potrzeby wprowadzenia danych środków.

Przegląd wszczyna się w przypadku, gdy nowy eksporter lub producent potrafi wykazać, że nie jest powiązany z eksporterami ani producentami z kraju wywozu, którzy objęci są środkami antydumpingowymi dotyczącymi tego produktu, oraz że dokonał faktycznego wywozu do Unii po wymienionym wyżej okresie objętym postępowaniem, lub może wykazać, że przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu do Unii.

Przegląd pod kątem nowego eksportera wszczyna się i prowadzi w trybie przyspieszonym po umożliwieniu producentom unijnym wyrażenia opinii. Rozporządzenie Komisji wszczynające przegląd uchyla obowiązujące cło dotyczące nowego eksportera, poprzez zmianę rozporządzenia nakładającego to cło oraz poddanie przywożonych towarów rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5, tak aby zapewnić, że w przypadku stwierdzenia na podstawie przeprowadzonego przeglądu, iż nowy eksporter wywoził towar po cenach dumpingowych, cło antydumpingowe będzie mogło zostać pobrane z mocą wsteczną od momentu wszczęcia przeglądu.

Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6.

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu dochodzenia, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4.

Przeglądy prowadzone na podstawie ust. 2 i 3 przeprowadza się niezwłocznie i co do zasady kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie ust. 2 i 3 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia.

Przeglądy na podstawie ust. 4 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia.

Jeśli w tym samym postępowaniu wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie trwającego już przeglądu na podstawie ust. 3, wówczas przegląd na podstawie ust. 3 kończy się w tym samym terminie co przegląd na podstawie ust. 2.

W przypadku gdy postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapitach drugim, trzecim i czwartym, środki:

- wygasają w odniesieniu do dochodzeń na podstawie ust. 2,
- wygasają w przypadku dochodzeń prowadzonych na podstawie ust. 2 i 3 równolegle, kiedy w ramach tego samego postępowania wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie toczącego się już przeglądu na podstawie ust. 3 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie, albo
- nie ulegają zmianie w dochodzeniach na podstawie ust. 3 i 4.

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest następnie publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Przeglądy prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja. O tym, czy wszczęć przegląd określony w ust. 2 niniejszego artykułu, decyduje Komisja zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2. Komisja informuje również państwa członkowskie, gdy przedsiębiorca lub państwo członkowskie wystąpili z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie przeglądu, o którym mowa w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu, a Komisja zakończyła analizę wniosku, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy zrewidować potrzebę dalszego stosowania środków.

W zależności od wyniku przeglądu, środki, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3, uchyla się lub utrzymuje na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu albo uchyla, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

W przypadku uchylecia środków dla indywidualnych eksporterów, a nie dla kraju jako całości, eksporterzy ci pozostają przedmiotem postępowania i mogą automatycznie zostać poddani ponownemu postępowaniu w każdym kolejnym przeglądzie prowadzonym dla tego kraju na podstawie niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy przegląd środków na podstawie ust. 3 toczy się pod koniec okresu ich stosowania określonego w ust. 2, taki przegląd obejmuje także okoliczności wymienione w ust. 2.

8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych ceł w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu ceł antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiścić lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Unii, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć, lub może także w dowolnym momencie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do takich przeglądów są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy analizę wniosku.

Zwrot ceł następuje co do zasady w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 18 miesięcy od daty złożenia przez importera produktu objętego cłem antydumpingowym należycie popartego dowodami wniosku o zwrot ceł.

Kwotę zatwierdzonego zwrotu państwo członkowskie wypłaca co do zasady w ciągu 90 dni od daty podjęcia wymienionej decyzji.

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.

10. W każdym dochodzeniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9, cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży w Unii.

Artykuł 12

Absorpcja

1. W przypadku gdy przemysł Unii lub dowolna inna zainteresowana strona przedstawi, co do zasady w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie środków, wystarczające informacje wskazujące, że po pierwotnym okresie objętym dochodzeniem, a przed wprowadzeniem środków lub w ich następstwie, ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy, albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego w Unii, Komisja może wznowić dochodzenie w celu ustalenia, czy środki wywierają wpływ na powyższe ceny. Gdy zainteresowana strona przedstawi dostateczne informacje uzasadniające wznowienie dochodzenia, a Komisja zakończy ich analizę, Komisja informuje państwa członkowskie.

Dochodzenie może zostać wznowione także z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego na warunkach określonych w akapicie pierwszym.

2. W trakcie wznowionego dochodzenia prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu eksporterom, importerom i producentom unijnym zapewnia się możliwość wyjaśnienia sytuacji odnośnie do cen odsprzedaży i dalszych cen sprzedaży. W przypadku stwierdzenia, że środki powinny być doprowadzić do zmian tych cen, w celu usunięcia szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3, ceny eksportowe zostaną ponownie oszacowane zgodnie z art. 2, a marginesy dumpingu ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały powtórnie oszacowane ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że brak zmian cen we Wspólnocie jest spowodowany spadkiem cen eksportowych, który poprzedzał lub nastąpił po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że warunki art. 12 ust. 1 są spełnione wskutek spadku cen eksportowych, który nastąpił po pierwotnym postępowaniu oraz przed albo po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone tak, aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

3. W przypadku gdy dochodzenie wznowione na podstawie niniejszego artykułu wykaże wzrost dumpingu, Komisja może zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3, zmienić obowiązujące środki zgodnie z nowymi ustaleniami dotyczącymi cen eksportowych. Wysokość cła antidumpingowego nakładanego na podstawie niniejszego artykułu nie może przekroczyć dwukrotności kwoty cła nałożonego pierwotnie.

4. Odpowiednie przepisy art. 5 i 6 stosuje się do wznowionego dochodzenia prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu z zastrzeżeniem, iż takie wznowione dochodzenia prowadzi się niezwłocznie i co do zasady kończy się w ciągu sześciu miesięcy od daty jego wznowienia. W każdym przypadku wznowione dochodzenia kończą się w terminie dziewięciu miesięcy od dnia ich wznowienia.

W przypadku gdy wznowione dochodzenie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki nie ulegają zmianie. Zawiadomienie o utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Zarzucane zmiany wartości normalnej uwzględnia się na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie w przypadkach, gdy pełne informacje na temat zweryfikowanych wartości normalnych, należyście udokumentowane, zostaną przedstawione Komisji w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia. W przypadku gdy dochodzenie obejmuje ponowną ocenę wartości normalnych, przywóz może podlegać rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 do czasu zakończenia tego postępowania.

Artykuł 13

Obejście środków

1. Cła antidumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych, jak i niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

Cła antidumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antidumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone.

Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Unią lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Unią, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie trzecim, polegają między innymi na:

- a) nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru, tak aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że modyfikacja taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru;
- b) wysyłce towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich;
- c) reorganizowaniu przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Unii za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców;
- d) w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montażu części poprzez ich składanie w Unii lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną w Unii lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:

- a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem dochodzenia antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz
- b) części te stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji; oraz
- c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym poddanie przywozu rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądanie gwarancji. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zainteresowana strona lub państwo członkowskie wystąpiły z wnioskiem uzasadniającym wszczęcie postępowania, a Komisja zakończyła jego analizę, lub gdy Komisja samodzielnie ustaliła, że należy wszcząć dochodzenie.

Dochodzenia prowadzone są przez Komisję. Komisji mogą towarzyszyć organy celne, a dochodzenia są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy.

W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Komisja zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 15 ust. 3. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia dochodzeń mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu.

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom w przypadku, gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień.

Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym dochodzenie rozporządzeniu Komisji.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Unią, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.

W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz Unii, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkiem.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji i pozostają w mocy w okresie i na warunkach w niej przewidzianych. Komisja informuje państwa członkowskie, gdy zakończy swoją analizę.

Z zastrzeżeniem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 11 ust. 4, zwolnienia można przyznać także po zakończeniu dochodzenia prowadzącego do rozszerzenia środków.

Po upływie co najmniej roku od rozszerzenia środków oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z art. 11 ust. 5 mającym zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3.

5. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zwykłego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących cel.

Artykuł 14

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia, a pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od cel, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz.

Żaden produkt nie może być objęty jednocześnie cłem antydumpingowym i wyrównawczym w celu eliminacji tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe oraz rozporządzenia i decyzje dotyczące przyjęcia zobowiązania lub zakończenia postępowania lub innych czynności publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Takie rozporządzenia i decyzje zawierają w szczególności i przy należytej ochronie informacji poufnych nazwy eksporterów, jeżeli jest to możliwe, lub zaangażowanych państw, opis produktu oraz streszczenie stanu faktycznego i wniosków istotnych dla stwierdzenia dumpingu bądź szkody. W każdym przypadku znanym stronom zainteresowanym przesyła się egzemplarz rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do przeglądów.

3. Przepisy szczególne, zwłaszcza dotyczące powszechnej definicji pojęcia pochodzenia, zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽¹⁾, mogą zostać przyjęte na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

4. W interesie Unii środki wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszona decyzją Komisji na okres dziewięciu miesięcy zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2. Komisja może zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, przedłużyć zawieszenie na kolejny okres, nie dłuższy niż jeden rok.

Środki mogą zostać zawieszona wyłącznie w przypadku, gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł Unii miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

5. Komisja, po poinformowaniu w odpowiednim czasie państw członkowskich, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu rejestrowania przywożonych towarów, tak aby środki mogły zostać zastosowane w odniesieniu do przywozu od daty rejestracji. Przywożone towary mogą zostać poddane rejestracji na wniosek przemysłu Unii, który zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem, które określa cel tego działania oraz, gdy jest to właściwe, szacunkową kwotę opłat, które mogłyby być zapłacone w przeszłości. Okres obowiązkowej rejestracji nie może być dłuższy niż dziewięć miesięcy.
6. Państwa członkowskie każdego miesiąca składają sprawozdania Komisji na temat handlu produktami objętymi postępowaniem i środkami, a także na temat kwoty ceł pobranych na mocy niniejszego rozporządzenia.
7. Bez uszczerbku dla ust. 6, Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się art. 6 ust. 3 i 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są przepisami art. 19 ust. 6.

Artykuł 15

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 4.
5. Jeżeli zgodnie z art. 3 ust. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 stosuje się procedurę pisemną, by zdecydować o przyjęciu ostatecznych środków w myśl ust. 3 niniejszego artykułu lub by zdecydować o wszczęciu bądź braku wszczęcia przeglądu wygaśnięcia środków w myśl art. 11 ust. 6 niniejszego rozporządzenia, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub gdy wystąpi o to większość członków komitetu określona w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet omawiał projekt środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to zwykła większość członków komitetu. Jeżeli procedurę pisemną stosuje się w innych okolicznościach, w których komitet nie omawiał projektu środka, procedura ta zostaje zamknięta bez rozstrzygnięcia, gdy w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego on sam tak zdecyduje lub wystąpi o to przynajmniej jedna czwarta członków komitetu.
6. Komitet może rozpatrywać wszelkie sprawy odnoszące się do stosowania niniejszego rozporządzenia, zgłaszane przez Komisję lub we wniosku przez państwo członkowskie. Państwa członkowskie mogą żądać informacji oraz wymieniać poglądy na forum komitetu lub w bezpośredniej relacji z Komisją.

Artykuł 16

Wizyty weryfikacyjne

1. Komisja, gdy uzna to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi Komisja może podjąć decyzję o nieprzeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej.

2. Komisja może prowadzić dochodzenie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane, oraz uzgodnione terminy.
3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty, oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.
4. Podczas dochodzenia prowadzonego na podstawie ust. 1, 2 i 3 Komisji towarzyszą urzędnicy tych państw członkowskich, które wyrażą takie życzenie.

Artykuł 17

Kontrola wyrywkowa

1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.
2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrywkowej, chociaż preferowany jest wybór próbki po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia dochodzenia, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki.
3. W przypadkach ograniczenia zakresu postępowania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo do próbki, a który przekaze niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji, gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiałoby zakończenie dochodzenia w odpowiednim czasie.
4. Jeżeli po podjęciu decyzji o kontroli wyrywkowej niektóre lub wszystkie wybrane strony nie podejmują współpracy, co może w znacznym stopniu wpłynąć na wynik postępowania, można wybrać nową próbkę.

Jednakże jeżeli współpraca nadal będzie w znacznym stopniu niepodejmowana lub w przypadku braku czasu na wybór nowej próbki, stosuje się odpowiednie przepisy art. 18.

Artykuł 18

Brak współpracy

1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia dochodzenie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne.

W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne.

Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie elektronicznej nie oznacza braku współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że przekazanie odpowiedzi w wymaganej formie skutkowałoby dodatkowym, nieuzasadnionym obciążeniem lub dodatkowym, nieuzasadnionym kosztem.

3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę je dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń.

5. Jeżeli ustalenia, w tym dotyczące wartości normalnej, przyjęto w oparciu o przepisy ust. 1, łącznie z informacjami zawartymi we wniosku o wszczęcie postępowania, sprawdza się je, o ile to możliwe i z uwzględnieniem terminów postępowania, poprzez odniesienie do informacji pochodzących z innych dostępnych niezależnych źródeł, takich jak opublikowane cenniki, urzędowe statystyki dotyczące przywozu i deklaracje celne lub informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron podczas dochodzenia.

Takie informacje mogą zawierać istotne dane związane z rynkiem światowym lub z innymi reprezentatywnymi rynkami, gdy jest to właściwe.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik dochodzenia może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałyby miejsce w przypadku pełnej współpracy.

Artykuł 19

Poufność

1. Wszelkie informacje będące z natury rzeczami poufnymi (np. których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której osoba przekazująca informacje otrzymała te informacje) lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony postępowania są, po wskazaniu uzasadnionych powodów, traktowane przez władze jako poufne.

2. Zainteresowane strony przekazujące informacje poufne zobowiązane są dostarczyć także ich jawne streszczenie. Streszczenia te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach zainteresowane strony mogą powiadomić, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takich wyjątkowych okolicznościach musi zostać dostarczone oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia.

3. W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. Wniosków o objęcie klauzulą poufności nie można odrzucać w sposób arbitralny.

4. Niniejszy artykuł nie wyklucza możliwości ujawniania informacji ogólnych przez organy Unii, w szczególności powodów decyzji podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, ani ujawniania dowodów, na których opierają się organy Unii, w zakresie niezbędnym do uzasadnienia tych powodów w postępowaniu sądowym. Przy ujawnianiu należy uwzględnić uzasadniony interes zainteresowanych stron, w tym zachowanie poufności względem ich tajemnic handlowych.

5. Komisja i państwa członkowskie, w tym urzędnicy Komisji i państw członkowskich, nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskowała o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi lub dokumenty wewnętrzne przygotowane przez organy Unii lub jej państwa członkowskie nie są ujawniane, z wyjątkiem przypadku, gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie to przewiduje.

6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano.

Przepis ten nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego dochodzenia na potrzeby wszczęcia innego dochodzenia w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do przedmiotowego towaru.

Artykuł 20

Ustalenia postępowania

1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.

2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie dochodzenia lub postępowania bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.

3. Wnioski o przekazanie ustaleń ostatecznych, o których mowa w ust. 2, sporządza się w formie pisemnej i doręcza Komisji, w przypadku nałożenia cła tymczasowego, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu tego cła. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o przekazanie ustaleń ostatecznych w terminie określonym przez Komisję.

4. Ostateczne ujawnienia należy składać w formie pisemnej. Sporządza się je z zastrzeżeniem ochrony informacji poufnych, tak szybko, jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed wszczęciem procedur określonych w art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie ujawnić niektórych faktów lub okoliczności w danym terminie, robi to niezwłocznie po jego upływie.

Ujawnienie nie przesądza o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.

5. Oświadczenia złożone po dokonaniu ostatecznego ujawnienia uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należytych uwzględnieniu pilnego charakteru sprawy. Wyznaczony termin może być krótszy, jeżeli konieczne jest dokonanie dodatkowego ostatecznego ujawnienia.

Artykuł 21

Interes Unii

1. Ustalenie, czy interes Unii wymaga interwencji, opiera się na ocenie różnych interesów rozpatrywanych łącznie, w tym interesu przemysłu krajowego, użytkowników i konsumentów. Ustalenia na podstawie niniejszego artykułu dokonuje się wyłącznie w przypadku, gdy wszystkim stronom umożliwiono wyrażenie poglądów na podstawie ust. 2. Dokonując takiej oceny, szczególną uwagę zwraca się na potrzebę eliminacji skutków szkodliwego dumpingu zakłócającego handel oraz na przywrócenie efektywnej konkurencji. Środków ustalonych na skutek stwierdzonego dumpingu i szkody można nie stosować w przypadku, gdy organy Unii mogą jednoznacznie uznać w oparciu o przedstawione informacje, że zastosowanie takich środków nie leży w interesie Unii.

2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy nakładanie środków leży w interesie Unii, wnioskodawcy, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywne organizacje użytkowników i konsumentów mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia antydumpingowego zgłosić się do postępowania i dostarczać Komisji informacje. Informacje te lub ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule i one są uprawnione do udzielenia na nie odpowiedzi.

3. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie posiedzenia wyjaśniającego. Wnioski takie rozpatruje się pozytywnie, jeżeli zostały one złożone w terminach określonych w ust. 2 i jeśli określają powody, w odniesieniu do interesu Unii, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.
4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi na temat zastosowania wszelkich ceł tymczasowych. Takie uwagi należy dostarczyć w ciągu 25 dni od daty wprowadzenia tych środków, jeżeli mają zostać uwzględnione; uwagi lub ich odpowiednie streszczenia udostępnia się innym stronom, które mają prawo się do nich odnieść.
5. Komisja bada odpowiednio przekazane informacje oraz określa, do jakiego stopnia są one reprezentatywne, a wyniki tej analizy wraz z ich oceną przekazuje komitetowi, o którym mowa w art. 15, jako część projektu środka przedstawianego zgodnie z art. 9. Poglądy wyrażone na forum komitetu Komisja uwzględnia na zasadach określonych w rozporządzeniu (UE) nr 182/2011.
6. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o udostępnienie faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać podjęte ostateczne decyzje. Informacje te udostępnia się w możliwym zakresie, bez uszczerbku dla dalszych decyzji podejmowanych przez Komisję.
7. Informacje są brane pod uwagę wyłącznie w przypadku, gdy towarzyszą im dowody potwierdzające ich prawdziwość.

Artykuł 22

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania:

- a) szczególnych zasad przewidzianych w umowach między Unią a krajami trzecimi;
- b) rozporządzeń Unii w sektorze rolnym oraz rozporządzeń Rady (WE) nr 1667/2006 ⁽¹⁾, (WE) nr 614/2009 ⁽²⁾ i (WE) nr 1216/2009 ⁽³⁾. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te rozporządzenia i jest stosowane w drodze odstępstwa od wszelkich przepisów w nich zawartych, które wykluczają stosowanie ceł antydumpingowych;
- c) specjalnych środków, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne ze zobowiązaniami wynikającymi z Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r.

Artykuł 23

Sprawozdanie

1. Z poszanowaniem zasad ochrony informacji poufnych w rozumieniu art. 19 Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie roczne na temat stosowania i wykonywania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu ujmuje informacje o stosowaniu środków tymczasowych i ostatecznych, o zakończeniu postępowań bez wprowadzania środków, ponownych postępowań, przeglądów i wizyt weryfikacyjnych oraz o działalności różnych organów odpowiedzialnych za monitorowanie wykonywania niniejszego rozporządzenia i wypełniania wynikających z niego obowiązków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1667/2006 z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy (Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 614/2009 z dnia 7 lipca 2009 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka (Dz.U. L 181 z 14.7.2009, s. 8).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1216/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające zasady handlu niektórymi towarami pochodzącymi z przetwórstwa produktów rolnych (Dz.U. L 328 z 15.12.2009, s. 10).

2. W ciągu miesiąca od przedstawienia sprawozdania przez Komisję Parlament Europejski może zaprosić Komisję na specjalnie zwołane posiedzenie swojej przedmiotowo właściwej komisji, aby Komisja przedstawiła i wyjaśniła wszelkie kwestie związane z wykonywaniem niniejszego rozporządzenia.
3. Komisja podaje sprawozdanie do wiadomości publicznej nie później niż sześć miesięcy od daty jego przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Artykuł 24

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 traci moc.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 25

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 8 czerwca 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

A.G. KOENDERS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

UCHYLONE ROZPORZĄDZENIE I WYKAZ JEGO KOLEJNYCH ZMIAN

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009

(Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 765/2012

(Dz.U. L 237 z 3.9.2012, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1168/2012

(Dz.U. L 344 z 14.12.2012, s. 1)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014

Tylko pkt 22 załącznika

(Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 1)

ZAŁĄCZNIK II

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 1–4	art. 1–4
art. 5 ust. 1–9	art. 5 ust. 1–9
art. 5 ust. 10 zdanie pierwsze	art. 5 ust. 10 akapit pierwszy
art. 5 ust. 10 zdanie drugie i trzecie	art. 5 ust. 10 akapit drugi
art. 5 ust. 11 i 12	art. 5 ust. 11 i 12
art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 6 ust. 1 akapit pierwszy
art. 6 ust. 1 zdanie trzecie	art. 6 ust. 1 akapit drugi
art. 6 ust. 1 zdanie czwarte	art. 6 ust. 1 akapit trzeci
art. 6 ust. 2	art. 6 ust. 2
art. 6 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 3 akapit pierwszy
art. 6 ust. 3 zdanie drugie	art. 6 ust. 3 akapit drugi
art. 6 ust. 3 zdanie trzecie	art. 6 ust. 3 akapit trzeci
art. 6 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 4 akapit pierwszy
art. 6 ust. 4 zdanie drugie	art. 6 ust. 4 akapit drugi
art. 6 ust. 4 zdanie trzecie	art. 6 ust. 4 akapit trzeci
art. 6 ust. 5	art. 6 ust. 5
art. 6 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 6 akapit pierwszy
art. 6 ust. 6 zdanie drugie	art. 6 ust. 6 akapit drugi
art. 6 ust. 6 zdanie trzecie	art. 6 ust. 6 akapit trzeci
art. 6 ust. 6 zdanie czwarte	art. 6 ust. 6 akapit czwarty
art. 6 ust. 7 zdanie pierwsze	art. 6 ust. 7 akapit pierwszy
art. 6 ust. 7 zdanie drugie	art. 6 ust. 7 akapit drugi
art. 6 ust. 8 i 9	art. 6 ust. 8 i 9
art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 7 ust. 1 akapit pierwszy
art. 7 ust. 1 zdanie drugie	art. 7 ust. 1 akapit drugi
art. 7 ust. 2–5	art. 7 ust. 2–5
art. 7 ust. 7	art. 7 ust. 6
art. 8 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 8 ust. 1 akapit pierwszy
art. 8 ust. 1 zdanie drugie	art. 8 ust. 1 akapit drugi
art. 8 ust. 1 zdanie trzecie	art. 8 ust. 1 akapit trzeci
art. 8 ust. 2 zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 2 akapit pierwszy
art. 8 ust. 2 zdanie trzecie i czwarte	art. 8 ust. 2 akapit drugi
art. 8 ust. 2 zdanie piąte	art. 8 ust. 2 akapit trzeci

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 8 ust. 3, 4 i 5	art. 8 ust. 3, 4 i 5
art. 8 ust. 6 zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 6 akapit pierwszy
art. 8 ust. 6 zdanie trzecie	art. 8 ust. 6 akapit drugi
art. 8 ust. 7 i 8	art. 8 ust. 7 i 8
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy	art. 8 ust. 9 akapit pierwszy
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy zdanie pierwsze i drugie	art. 8 ust. 9 akapit drugi
art. 8 ust. 9 akapit pierwszy zdanie trzecie	art. 8 ust. 9 akapit trzeci
art. 8 ust. 10	art. 8 ust. 10
art. 9 ust. 1, 2 i 3	art. 9 ust. 1, 2 i 3
art. 9 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 9 ust. 4 akapit pierwszy
art. 9 ust. 4 zdanie drugie	art. 9 ust. 4 akapit drugi
art. 9 ust. 5	art. 9 ust. 5
art. 9 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 9 ust. 6 akapit pierwszy
art. 9 ust. 6 zdanie drugie	art. 9 ust. 6 akapit drugi
art. 9 ust. 6 zdanie trzecie	art. 9 ust. 6 akapit trzeci
art. 10 ust. 1	art. 10 ust. 1
art. 10 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 10 ust. 2 akapit pierwszy
art. 10 ust. 2 zdanie drugie i trzecie	art. 10 ust. 2 akapit drugi
art. 10 ust. 3	art. 10 ust. 3
art. 10 ust. 4 wyrażenie wprowadzające	art. 10 ust. 4 wyrażenie wprowadzające oraz lit. a) i b)
art. 10 ust. 4 lit. a)	art. 10 ust. 4 lit. c)
art. 10 ust. 4 lit. b)	art. 10 ust. 4 lit. d)
art. 10 ust. 5	art. 10 ust. 5
art. 11 ust. 1–4	art. 11 ust. 1–4
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie pierwsze	art. 11 ust. 5 akapit pierwszy
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie drugie i trzecie	art. 11 ust. 5 akapit drugi
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie czwarte	art. 11 ust. 5 akapit trzeci
art. 11 ust. 5 akapit pierwszy zdanie piąte	art. 11 ust. 5 akapit czwarty
art. 11 ust. 5 akapit drugi	art. 11 ust. 5 akapit piąty
art. 11 ust. 5 akapit trzeci	art. 11 ust. 5 akapit szósty
art. 11 ust. 6 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 11 ust. 6 akapit pierwszy
art. 11 ust. 6 zdanie czwarte	art. 11 ust. 6 akapit drugi
art. 11 ust. 6 zdanie piąte	art. 11 ust. 6 akapit trzeci
art. 11 ust. 7	art. 11 ust. 7

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 11 ust. 8 akapit pierwszy, drugi i trzeci	art. 11 ust. 8 akapit pierwszy, drugi i trzeci
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie pierwsze i drugie	art. 11 ust. 8 akapit czwarty
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie trzecie	art. 11 ust. 8 akapit piąty
art. 11 ust. 8 akapit czwarty, zdanie czwarte	art. 11 ust. 8 akapit szósty
art. 11 ust. 9 i 10	art. 11 ust. 9 i 10
art. 12	art. 12
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie pierwsze	art. 13 ust. 1 akapit pierwszy
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie drugie	art. 13 ust. 1 akapit drugi
art. 13 ust. 1 akapit pierwszy, zdanie trzecie	art. 13 ust. 1 akapit trzeci
art. 13 ust. 1 akapit drugi	art. 13 ust. 1 akapit czwarty
art. 13 ust. 2 i 3	art. 13 ust. 2 i 3
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie pierwsze	art. 13 ust. 4 akapit pierwszy
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie drugie	art. 13 ust. 4 akapit drugi
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie trzecie	art. 13 ust. 4 akapit trzeci
art. 13 ust. 4 akapit pierwszy, zdanie czwarte	art. 13 ust. 4 akapit czwarty
art. 13 ust. 4 akapit drugi	art. 13 ust. 4 akapit piąty
art. 13 ust. 4 akapit trzeci	art. 13 ust. 4 akapit szósty
art. 13 ust. 4 akapit czwarty	art. 13 ust. 4 akapit siódmy
art. 13 ust. 5	art. 13 ust. 5
art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze i drugie	art. 14 ust. 1 akapit pierwszy
art. 14 ust. 1 zdanie trzecie	art. 14 ust. 1 akapit drugi
art. 14 ust. 2 zdanie pierwsze	art. 14 ust. 2 akapit pierwszy
art. 14 ust. 2 zdanie drugie, trzecie i czwarte	art. 14 ust. 2 akapit drugi
art. 14 ust. 3	art. 14 ust. 3
art. 14 ust. 4 zdanie pierwsze i drugie	art. 14 ust. 4 akapit pierwszy
art. 14 ust. 4 zdanie trzecie i czwarte	art. 14 ust. 4 akapit drugi
art. 14 ust. 5, 6 i 7	art. 14 ust. 5, 6 i 7
art. 15 i 16	art. 15 i 16
art. 17 ust. 1, 2 i 3	art. 17 ust. 1, 2 i 3
art. 17 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 17 ust. 4 akapit pierwszy
art. 17 ust. 4 zdanie drugie	art. 17 ust. 4 akapit drugi
art. 18 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 18 ust. 1 akapit pierwszy
art. 18 ust. 1 zdanie drugie	art. 18 ust. 1 akapit drugi
art. 18 ust. 1 zdanie trzecie	art. 18 ust. 1 akapit trzeci

Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009	Niniejsze rozporządzenie
art. 18 ust. 2–6	art. 18 ust. 2–6
art. 19 ust. 1–5	art. 19 ust. 1–5
art. 19 ust. 6 zdanie pierwsze	art. 19 ust. 6 akapit pierwszy
art. 19 ust. 6 zdanie drugie	art. 19 ust. 6 akapit drugi
art. 20 ust. 1, 2 i 3	art. 20 ust. 1, 2 i 3
art. 20 ust. 4 zdanie pierwsze, drugie i trzecie	art. 20 ust. 4 akapit pierwszy
art. 20 ust. 4 zdanie czwarte	art. 20 ust. 4 akapit drugi
art. 20 ust. 5	art. 20 ust. 5
art. 21 i 22	art. 21 i 22
art. 22a	art. 23
art. 23	art. 24
art. 24	art. 25
załącznik I	—
załącznik II	—
—	załącznik I
—	załącznik II